

Μαυρίκιος ἀνεκραύγασεν. — Ἄ! ἀγαπητά μου τέκνα, σὰς βλέπω τέλος πάντων! ἔλθετε νὰ ἐναγκαλισθῆτε τὸν πατέρα σας· δύνασθε νὰ μοὶ δώσετε πληροφορίας περὶ τῆς μητρός σας; — Ὁ Ἰωάννης καὶ ἡ Μαρία ἀκούσαντες ταῦτα ἔπεσαν εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ λευκοῦ, γύναντες δάκρυα χαρᾶς. Τέλος δ' ὁ Ἰωάννης λαβὼν τὸν λόγον ἀνέκραξεν· ἡ καρδία μὲ λέγει ὅτι εἶσαι πατὴρ μου. Καὶ ὁμῶς δὲν τὸ ἐννοῶ, διότι ἡ μήτηρ μου μὲ εἶπε πολλάκις ὅτι ἔπετες εἰς τὴν θάλασσαν. — Ἐπεσα τῶντις εἰς τὴν θάλασσαν ὅτε τὸ πλοῖόν μας διεσχίσθη, ἀπεκρίθη ἐκεῖνος. Ἀλλὰ πιάσας σανίδα ἔφθασα εὐτυχῶς εἰς τινὰ νῆσον, καὶ οἷός ἐνόμεί μοι ἀπολωλὼτας. Τότε ὁ Ἰωάννης διηγήθη ὅσα ἐθυμείτο καὶ ὁ πατὴρ του ἔκλαυσε πικρῶς μαθὼν τὸν θάνατον τῆς γυναικὸς του. Ἡ δὲ Μαρία ἔκλαιεν ἐπίσης, ἀλλὰ δι' ἄλλο πρᾶγμα. — Φεῦ! ἀνεκραύγασε, τί ὠφελεῖ ὅτι ἠδράμεν τὸν πατέρα μας, ἀφ' οὗ θὰ φρονευθῇ μετ' ὀλίγας ἡμέρας; — Πρέπει νὰ θραύσωμεν τὰς ἀλύσεις του, εἶπεν ὁ Ἰωάννης, καὶ νὰ σωθῶμεν καὶ οἱ τρεῖς εἰς τὸ δάσος. — Καὶ τί θὰ κάμωμεν ἐκεῖ, παλαίπωρα τέκνα μου; εἶπεν ὁ Ἰωάννης Μαυρίκιος. Οἱ ἄγριοι θὰ μᾶς συλλάβωσι πάλιν ἢ μᾶλλον θ' ἀποθάνωμεν τῆς πείνης. — Ἀφήσατε εἰς ἐμὲ νὰ ἐνεργήσω, εἶπεν ἡ Μαρία, γνωρίζω τρόπον τῆς σωτηρίας σας ἐπιτυχῆ.

Καὶ ἐξελθοῦσα ὑπῆγε νὰ εὔρῃ τὸν βασιλέα. Καὶ πεσοῦσα εἰς τοὺς πόδας του εἶπε πρὸς αὐτόν. — Μεγαλειότατε, μίαν χάριν θὰ σὰς ζητήσω, μὲ ὑπόσχεσθε ὅτι θὰ ἐκπληρώσῃτε αὐτήν; — Τὸ ὁμύω, ἀνέκραξεν ὁ βασιλεὺς, διότι εἶμαι πολλὰ εὐχαριστημένος ἀπὸ σέ. — Ὁ λευκὸς τοῦ ὁποῖου τὴν φροντίδα μὲ ἔδωκαν, εἶναι πατὴρ ἐμοῦ καὶ τοῦ Ἰωάννου· ἀπεφασίσατε νὰ τὸν φάγετε, ἀλλὰ σὰς βεβαιῶ ὅτι εἶναι γέρον καὶ ἰσχνός, ἐν ᾧ ἐγὼ εἶμαι νέος καὶ παρτεῖν· ὅθεν ἐλπίζω ὅτι θὰ θελήσῃτε νὰ φάγετε ἐμὲ ἀντ' ἐκείνου. Ζητῶ μόνον ὀκταήμερον προθεσμίαν, διὰ νὰ λάβω τὴν εὐχαρίστησιν νὰ ἴδω περισσότερον τὸν πατέρα μου. — Τῇ ἀληθείᾳ, εἶπεν ὁ βασιλεὺς, εἶσαι τὸσον καλὴ κόρη, ὥστε δὲν θὰ συγκατανεύσω ποτὲ νὰ φρονευθῇ· θὰ ζήσετε καὶ σεῖς καὶ ὁ πατὴρ σας. Σὲ λέγω μάλιστα ὅτι κατ' ἔτος ἔρχεται ἐνταῦθα πλοῖον πλήρες λευκῶν ἀνθρώπων, εἰς τοὺς ὁποίους πωλοῦμεν ὅσους αἰχμαλώτους δὲν πρῶγομεν· τοῦτο δὲ θὰ φθάσῃ μετ' ὀλίγον, καὶ θὰ σὰς ἀφήσω ν' ἀναχωρήσητε.

Ἡ Μαρία εὐχαριστήσασα τὸν βασιλέα, εὐχαρίσται ἐσωτερικῶς τὸν ἀγαθὸν Θεόν, τὸν μαλάζαντα τὴν καρδίαν του· ἔσπευσε δὲ νὰ φέρῃ τὴν καλὴν ταύτην ἀγγελίαν πρὸς τὸν πατέρα της, καὶ μετὰ τινος ἡμέρας τὸ πλοῖον, περὶ οὗ ὁ μαῦρος βασιλεὺς εἶχεν εἰπεῖ, ἔφθασε καὶ παρέλαβε καὶ αὐτήν καὶ τὸν πατέρα καὶ τὸν ἀδελφόν της· καὶ ἦλθον εἰς μεγάλην νῆσον κατοικουμένην ὑπὸ Ἰσπανῶν. Ὁ διοικητὴς τῆς νήσου ταύτης μαθὼν τὴν ἱστορίαν τῆς Μαρίας, εἶπε καθ' ἑαυτόν. — Ἡ κόρη αὕτη δὲν ἔχει περιουσίαν καὶ εἶναι πολλὰ ἠλλοιωμένη ὑπὸ τοῦ ἡλίου· ἀλλ' εἶναι τὸσον καλὴ καὶ τὸσον ἐνάρετος, ὥστε

δύναται νὰ καταστήσῃ τὸν σύζυγον αὐτῆς εὐτυχέστερον, ἢ ἂν ἦτο πλουσία καὶ ὠραία. — Περικάλισσε λοιπὸν τὸν πατέρα τῆς Μαρίας νὰ τῷ δώσῃ εἰς γάμον τὴν θυγατέρα του· καὶ τοῦ Ἰωάννου Μαυρίκιου συγκατατεθέντος, ἐνυμφεῖθῃ αὐτήν, καὶ ἔδωκε τινὰ συγγένισσάν του εἰς τὸν Ἰωάννην. Ἐξήσαν δὲ πολλὰ εὐτυχεῖς ἐν τῇ νήσῳ ἐκείνῃ, δοῦντες τὸν Θεόν, συγχωρήσαντα νὰ δουλωθῇ ἡ Μαρία διὰ νὰ δώσῃ εἰς αὐτὴν ἀφορμὴν νὰ σώσῃ τὴν ζωὴν τοῦ πατρὸς της.

(Ἐκ τοῦ γαλλικοῦ)

ΠΟ. Δ. ΚΑΜΠΑΝΗΣ.

ΑΝΑΚΑΛΥΨΙΣ ΤΟΠΩΝ ΑΓΝΩΣΤΩΝ (*).

—οοο—

α Καὶ τὸ μὲν μεσημβρινὸν μέρος τῆς ἀπεράντου ταύτης χώρας περιλαμβάνει δεκαεννέα περίπου χιλιάδας τετραγώνων λευγῶν, τὸ δὲ ἀρκτικὸν εἶναι, κατὰ τοὺς ὑπολογισμούς μου, τετράκις τοῦλάχιστον πλέον ἐκτεταμένον ἐκείνου, καὶ μέγαν ἔχει ἀριθμὸν κατοίκων γενναίων καὶ ἐμπολέμων. Καὶ ἐξ αἰτίας χιλιάδας στρατιωτῶν εὐκόλως δίδουσιν οἱ ἐπὶ τῶν ὄροπεδίων σεσωρευμένοι λαοί. Εἰς τὸ ὑψηλότερον μέρος παράγονται ὅλα τὰ προϊόντα τῆς Εὐρώπης, εἰς δὲ τὸ κατώτερον ὅλα τὰ τῶν τροπικῶν· εὐρίσκει δὲ καὶ ὅλας τὰς θερμοκρασίας, κατὰ τὸν βαθμὸν τοῦ ὕψους, ἀπὸ τῆς διακεκαυμένης μέχρι τῆς κατεψυγμένης ζώνης.

Ἡ γῆ τῶν ὄροπεδίων εἶναι γονιμωτάτη καὶ πλουσιωτάτη· ἐντεῦθεν συμπαρίνει τις εὐκόλως, βλέπων μάλιστα τὰ πολυάριθμα ἐρείπια τῶν πόλεων τὰς ὁποίας ἐπεσκέφθην, ὅτι πολιτισμὸς ἤκμασε πάλαι εἰς τὸν ἀληθῆ τοῦτον ἐπίγειον παράδεισον. Καὶ ὡς ἀπόδειξιν ὅτι ὑπῆρξεν ἄλλοτε ἐκεῖ κατὰστασις κοινωνικῆ ἀξίας λόγου, ἀναφέρω τὴν ὁδὸν, τῆς ὁποίας ἀνεκάλυψα τὰ ἴχνη, δι' ἧς συνεκοινωνοῦν αἱ πόλεις, ὧν μόνον τὰ ἐρείπια σώζονται, μετὰ τῶν δύο ὠκεανῶν.

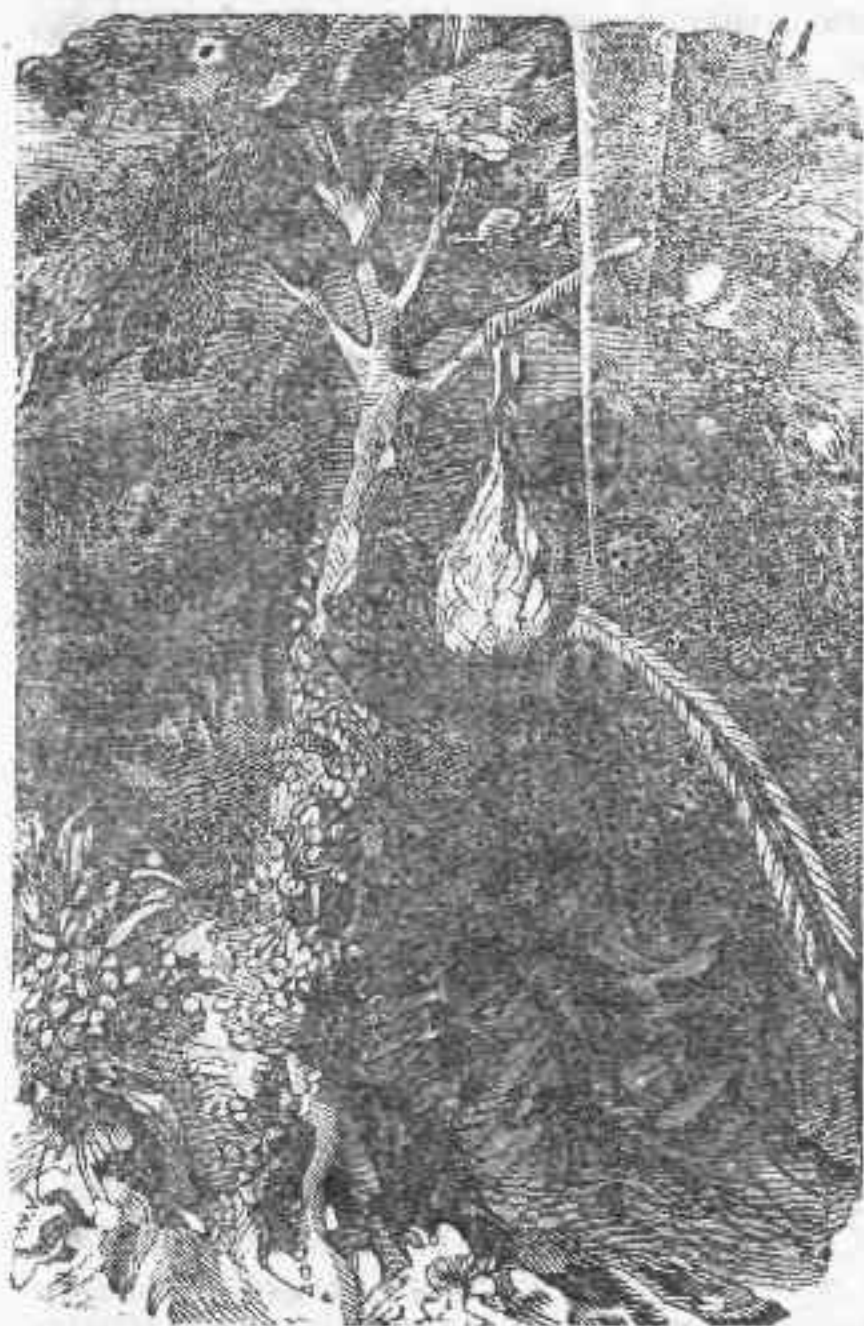
«Εἰς τὰ ὄρη εὐρίσκεις μέγαν καὶ πολυειδῆ πλοῦτον ὀρυκτολογικόν· καὶ χρυσόν, καὶ ἄργυρον, καὶ μόλυβδον, καὶ σίδηρον, καὶ χαλκόν, ἀλλ' οὐδὲν σχεδὸν τῶν εἰδῶν τούτων ἐκμεταλλεύεται· διότι οἱ Ἰνδοί, ὀλίγον μόνον χρυσόν καὶ ἄργυρον μεταχειρίζονται διὰ τὰς μετὰ τῶν ξένων συναλλαγὰς. Καὶ ὁμῶς, ἂν καὶ δὲν ἀγαπῶσι τὰ πλούτη, ἀγαπῶσιν εἰς ἄκρον τὰ μεταλλεῖα, καὶ κατὰ τινὰ νόμον ἐν ἰσχύϊ παρά πολλοῖς λαοῖς, τιμωροῦσι διὰ θανάτου τὸν ἀποκαλύπτοντα εἰς τοὺς ξένους μεταλλεῖον ἀργυροῦ ἢ χρυσοῦ. Ὁ αὐστηρὸς

(*) Ἰδὲ τὰ ὑπ' ἀρ. 240 καὶ 241 φυλλάδια. Ὁ ἀνακαλύψας τοὺς τόπους τούτους δὲν ἐνομάζεται Πινέλης, ὡς κατὰ παραρρητὴν ἐγγραφήν εἰς τὰ προηγούμενα ἄρθρα, ἀλλὰ Πεντέλλης.

οὗτος νόμος, ὅστις διατηρεῖται ἀκριβῶς ἀπὸ τῆς ἐπο-
χῆς τῶν Ἰσπανῶν, σκοπὸν βεβαίως ἔχει τὸν διωγμὸν
τῆς πλεονεξίας, ἥτις κατηράνισε τοὺς ταλαιπώρους
Ἰνδοὺς κατὰ τὰς πρώτας μεταβάσεις τῶν Εὐρωπαίων
εἰς τὴν ἀμερικανικὴν χώραν.

Ἡ Πρὸς τὰ λοιπὰ ὄρυκτά δὲν πρέπει νὰ λησμονήσω
τοὺς πολυτίμους λίθους, ὅσον τὸν ὀπάλλιον, τὸν σάρ-
διον, τὸν τοπάζιον, τὸν λυγίτην καὶ τὸν σμάραγδον.
Εὖρον δὲ καὶ σωροὺς πέτρας κρυσταλλώδους, καὶ
πολλάκις εἰσελθὼν εἰς σπήλαια κρυστῶν λαμπράδα, ἐ-
θαύμασα τὴν ἐκ τῆς ἀντανεκλάσεως λαμπρότητα.

Ἀλλὰ καὶ τὰ δένδρα εἶναι πολλὰ καὶ πολυποίκιλα·
ἀνὰ πᾶν βῆμα ἀπαντᾷ τοιαῦτα παράγοντα κέρμι,

Ψωλιδά τοῦ πτηνοῦ Κουεζαλ.

κρουτσό, βάλταμον Τολού ἢ μαῦρον, ποπάϊον, κιγκί-
····· ἐρυθρὸν καὶ κιτρινόν, κηρίον, στέαρ καὶ μέταλλον.
Τὸ τοιοῦτον τοῦτο δένδρον εὐρίσκεται ἐν ἀφθονίᾳ,
καὶ φέρει ἐρίσγρον προϊόν ἐπὶ τῶν κλάδων αὐτοῦ
καθήμεναι ἀράχναι ὑφαίνουσιν σάκκους, ἐν οἷς περιέχε-
ται μετὰ πολλὴ καὶ ἀρίστη ποιότητος.

Ἡ Καὶ ποῦ νὰ διακλάω ἐν συντόμῳ τὰ πλούτη,
ἕτα ἀνέχουσιν ἐνταῦθα καὶ εἰς τὰ τρία βασίλεια τῆς
φύσεως;

Ἡ Ὅστις ἐπιθυμεῖ νὰ ἐπισκερθεῖ τὴν χώραν ταύτην
πρέπει νὰ ἐμπνεύσῃ, ὡς εἶπον, πίστιν εἰς τοὺς κα-
τοίκους. Πρέπει νὰ τοῦς πείσῃ πρὸ πάντων ὅτι γνω-
ρίζει τὴν τέχνην τοῦ πλεμιστοῦ καὶ τὴν βοτανικὴν.
Καὶ μὴ νομίσῃ ὅτι δύναται νὰ τοὺς ἀπατήσῃ διότι
ἔχουσιν ἱκανὰς γνώσεις περὶ τὰ πικρῶτα.

Ἡ Εἶχον ἐξηγήσει τὴν ἐπιθυμίαν τοῦ νὰ παρουσιασθῇ
εἰς τὸν ἡγεμόνα αὐτῶν, ἀλλὰ πάντοτε μὲ ἐμπόδι-
ζον λέγοντες ὅτι δὲν εἶναι ἀσφαλεῖς αἱ ὁδοὶ εἰς τὸ
ἐσωτερικόν. Ἐπὶ τέλους ὁμοῦς ἐδόθη εἰδησις διὰ τη-
λεγραφικῶν σημείων ὅτι ὁ Λέων τῶν Ὁρέων συγ-
κατατίθεται νὰ μὲ δεχθῇ, καὶ ὅτι θὰ εὖρω καὶ ὁδὸν
καὶ ὁδηγοὺς καὶ φύλακας.

Ἡ Ὅτε ἐπλησίασα εἰς τὰ ὄρη μὲ συνεβόλευσαν ἡ ἀ-
φῆσις τὸν ἵππον, διότι αἱ ὁδοὶ εἶναι εἰς ἄκρον ἀπότο-
μοι καὶ κρημνώδεις. Καὶ ἀληθῶς εἰς τὰ μέρη ταῦτα
ὅλων τῶν πραγμάτων αἱ μεταφορὰί γίνονται δι' ἀνθρώ-
πων καὶ ὄχι δι' ὑποζυγίων. Ἐγὼ ὁμοῦς ἀπεποιθήθην
νὰ προχωρήσω πεζός, εἰπὼν ὅτι ὁ ἀχώριστος σύν-

Τρόπος τοῦ θηρεύειν ἀρκίους.

τροφός μου Κουζάν, εἶναι ἱκανὸς νὰ διαβῇ δι' ὅλων
τῶν μερῶν δι' ὧν καὶ ἐγώ. Καὶ τῶντι ὁ ἵππος μου
ὅστις κατήγετο ἐκ τῶν ὀρέων τῆς Ἰνδίας, ἦτο καὶ
νοσηρονέστατος, καὶ τολμηρότατος, καὶ ἀκαταπύ-
νητος. Ἡ ἀπόφασίς μου ἐξέπληξε τοὺς Ἰνδοὺς, καὶ
παρετήρησα ὅτι μὲ ἐτίμων ἕκτοτε ὅτι μᾶλλον.

Ἡ Ὅτε ἐπροχωρήσαμεν εἰς τὰ ὄρη, ἐπίσθην ὅτι τολ-
μηρὰ ἦτο ἡ ἀπόφασίς μου· ἀνέβην βράχους, διέβην βρ-
θυτάτας, φάραγγας, ἐπέρασα ποταμούς, καὶ ἡμίλει μετὰ
πολλοὺς μάχους καὶ πλείστα ὅσα κακοπαθήματα
κατιώρθωσα νὰ κατανικήσῃ ὅλα ταῦτα τὰ ἐμπόδια.
Πολλάκις εἶδον τοὺς παρὶ ἐμὲ φοβηθέντας διὰ τοὺς
κινδύνους μου, γονυπετήσαντας καὶ ἐπικαλεσθέντας
τὸ Μῆγα Πνεῦμα ὑπὲρ ἐμοῦ. Δεκαπέντε ἡμέρας ἀπὸ
τῆς ἀνχωρήσεως ἐρθᾶσαμεν εἰς Κουχημάτην, ὅπου

ἔμελλε νὰ ἴδω τὸν ἰσχυρὸν ἀρχηγὸν Βάχ. Νὰ ἴβλτ. Ἀπήντησα δὲ αὐτὸν περὶ τὴν ἀκρὴν ἀποτομωτάτου κρημνοῦ, φέροντα τὸ πολεμικὸν ἐνδυμῶντά του, μεταξὺ τῆς συζύγου του καὶ τῆς Γερουσίας. Οἱ ὁδηγοί μου ἀνῆγγειλαν τὴν ἀφιξίν μου σκλπίσαντες. Ἐγὼ δέ, ἅμα ἰδὼν τὸν Ἰνδὸν ἡγεμόνα, ἐκέντησα τὸν θυμοειδῆ μου Κοχάν, καὶ καλπάζας εὐρέθην πλησίον τοῦ Λέοντος τῶν Ὁρέων, ὅστις ἐθαύμαζε τὴν ἐπιδεξιότητα καὶ τὴν τόλμην μου.

«Μὲ ὑπεδέχθη δὲ φιλοφρόνως, κρατῶν εἰς σημεῖον φιλίας φύλλον φοίνικος ἐν εἵδει ῥιπιδίου, ἐνῶ διὰ τῆς ἄλλης χειρὸς ἤγγιζε κατὰ γῆς τὸ κοντάκιον τοῦ πυροβόλου του.»

(Ἐπεται τὸ τέλος.)

ROBERTO EMMET.

(Ἰδε φυλλάδ. 235, 236, 237, 238, 239 καὶ 240.)

—οοο—

Α'.

Ὁ Ροβέρτος Ἐμμετ ἐφθασεν εἰς ἱρλανδίαν τὸν Νοέμβριον τοῦ 1802 ἔτους καὶ ἀμέσως συνενοήθη μετ' ἐκείνων οἵτινες εἶχον προσκαλέσει αὐτὸν ἐκ Πικρισίων. Σχεδὸν ἅπαντες ἦσαν ἀρχαῖοι ἀρχηγοί τῆς ἀνταρσίας τοῦ 1798· «ἀλλ' ἐκτὸς τούτων, λέγει ὁ Μάδδεν, ὑπῆρχον ὀπισθεν τοῦ παρκαπετάσματος ἄνδρες ἀνωτερας περικοπῆς, γινώσκοντες τὴν συνωμοσίαν, ἅπαντα τὰ ἐλαττήρια αὐτῆς, καὶ διευθύνοντες ὅλα τὰ κινήματα. . . . Πᾶς τις θέλει ἐννοήσει, προσθέτει, ὅποιον αἰσθημα μ' ἐμποδίζει, τοῦ νὰ καταχωρίσω ἐνταῦθα τὰ ὀνόματα ἐκείνων ὅσοι μένουσιν ἀγνωστοί, οἵτινες ἐκτοτε ἀπέδωκαν μεγάλας ὑπηρεσίας εἰς τὸν τόπον αὐτῶν, καὶ τῶν ὁποίων αἱ οἰκογένειαι ἐπιθυμοῦσιν ἴσως νὰ φυλάξωσι τὸ μυστήριον α. Εἶναι ὁμως βέβαιον, θέτοντες κατὰ μέρος πᾶν ὅ,τι ὑπάρχει τολμηρὸν εἰς τὰ συμπράγματα ταῦτα, ὅτι ἡ συνωμοσία τοῦ 1803 ὑπῆρξε πολὺ πλέον ἐκτεταμένη ἢ ὅσον γενικῶς ἐνομίζετο. Ἡ περὶ ἐνώσεως πράξις κατέστρεψε τὸ Δουβλίνον, καὶ αἱ ἀνώτεροι τάξεις, δυσπρεσθημέναι ὅσον καὶ ὁ λαὸς ἀπὸ τῆς καταργήσεως τοῦ Παρλαμεντου, μετείχον τῆς συνωμοσίας κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἥττον. Μεταξὺ τοῦ ἀριθμοῦ τῶν μεγιστάνων οἵτινες ὑπετίθεντο ὅτι μετέσχον αὐτῆς, λέγεται καὶ ὁ λόρδος Μέαθ (Meath), καὶ ὁ μαρκήσιος Οὐϊκόμβ (Wycombe), ὅστις ἐσύχναζε παρὰ τῷ Ροβέρτῳ Ἐμμετ ὀλίγον πρὸ τῆς ἀποστασίας. Οἱ μεγιστάνες ἐφείσθησαν πιθανώτατα ὅπως καὶ ὁ Λαφαγέτ καὶ Ἀρζανσὸν ἐν ταῖς συνωμοσίαις τῆς πικρινόρθωσος. Ἦσαν ἐντὸς τοῦ μυστηρίου, ἐπεθύμουν τὴν ἐπιτυχίαν, ἴσως τὸ ἐβοήθουν διὰ τῆς περιουσίας των, ἀλλὰ δὲν ἤθελον νὰ φανερωθῶσιν (α).

Ὁ Ροβέρτος, ὅστις ὡς ἐνομίζετο, μόνον δι' ἰδίας ὑποθέσεις ἐπανῆλθεν εἰς Δουβλίνον, πολλάκις παρευρέθη εἰς συναναστροφάς, καὶ ἐκ νέου ἐπεσκέπτετο συνεχῶς τὴν οἰκίαν τοῦ Κούρραν, ὅπου καὶ ἐπανείδεν ἐκείνην, ἥς ἐτήρει τὴν μνήμην κατὰ τὰ ἔτη ἐκεῖνα τῆς ἀπουσίας. Ὁ Μάδδεν διηγεῖται ὅτι ἐν τινι γέσματι παρὰ τῷ Κυρίῳ Κεόχ (Keogh), συνδιάλεξις λίαν ζωντὰ διέτρεξε μεταξὺ Ροβέρτου καὶ τινος κυρίου Κ. . . ἀνδρὸς ἀρχαίας τινος πολιτικῆς συνωμοσίας, οὗτινος δὲν ἀναφέρει ὀλόκληρον τὸ ὄνομα. Κατὰ φυσικὸν λόγον ὁμίλησαν περὶ τῆς καταστάσεως τοῦ τόπου, περὶ τῶν διαθέσεων αὐτοῦ ὅπως ἀνανεωθῇ ὁ ἀγὼν· ὁ δὲ Ροβέρτος ἐξέφρασε μετὰ ζέσεως τὴν περὶ ἐπιτυχίας ἐλπίδα του, ἐὰν καὶ πάλιν προσεπάθουν ὅπως ἀποτινάξωσι τὸν ζυγόν. Ὁ κύριος Κ. . . ἐδείχθη μᾶλλον ἀποτεθαρήμενος καὶ δύσπιστος.—Εἰς πόσας κομητείας, κατὰ τὴν γνώμην σας, ἀγχιπνέτε μοι Ροβέρτε, δυνάμεθα νὰ ἐλπίσωμεν εἰς περιστάσιν νέας τινὸς ἀποστασίας;—Εἰς δέκα ἐννέα, ἀπεκρίθη ὁ Ἐμμετ· ἀλλὰ δὲν νομίζετε, ὅτι καὶ μ' ὀλιγωτέρας δυνάμεθα νὰ ἐνεργήσωμεν;—Πολὺ καλὰ, φίλε μου, δότε μοι μόνον δύο, διὰ τὰς ὁποίας νὰ ἔχετε πλήρη βέβαιότητά, καὶ ἔρχομαι μεθ' ὑμῶν.

Τὸν Μάρτιον, διάγγελμα τοῦ βασιλέως Γεωργίου Γ' ἀνῆγγειλεν εἰς τὸ Παρλαμεντον τὴν μετὰ τῆς Γαλλίας ῥῆξιν καὶ τὴν ἀρχὴν τῶν ἐχθροπραξιῶν. Ἐπειδὴ δὲ ὁ τρόμος προσεχοῦς τινος εἰσβολῆς ἐκυρίευσε τοὺς ἐν Ἀγγλίᾳ, οἱ συνωμόται ἀπεράσισαν νὰ ἐκτελέσωσι τὰ σχέδιά των. Μεταξὺ τῶν σημαντικωτέρων οἵτινες ἐξέθεσαν ἑαυτοὺς εἰς τὴν συνωμοσίαν, καὶ ὧντινες ὑπῆρξαν ἀρχηγοί τῆς ἀποστασίας, καταττάτομεν τὸν στρατηγὸν Ρούσσελ, ἓνα τῶν ἀρχηγῶν τῆς ἀνταρσίας τοῦ 1798. Προικισμένος διὰ προτερημάτων ἥπτον ἀξιολόγων τῶν τοῦ Ροβέρτου Ἐμμετ, δὲν εἶχεν οὐδ' ὀλιγωτέραν τιμωρητὰ οὐδ' ὀλιγωτέραν ἀκεραιότητα χαρακτηρῶς. Ἦτο δικαμπτωρὸς, ὡς οἱ πλεῖστοι τῶν ἀρχηγῶν τῆς ἀνταρσίας τοῦ 1798 καὶ τῆς συνωμοσίας τοῦ 1803, ἀρχῶν δὲ θρησκευτικῶν λίαν ἐξημεμένων, οἱ οἱ κύριοι Φίτζ Γεράλδος, Φίλιππος Λόγκ, Ἀμιλτον Ρουάν, Μαλαχίης Δελανύ, υἱὸς μεγάλου κτηματίου ἐκ τῶν πέριξ τοῦ Δουβλίνου, Ἰωάννης Ἄλλεν, Σαμουήλ Νέϊλσον, Βύρν Οἰξφόρδ, Οὐίλιαμ Λοβδάλ, ὁ συνταγματάρχης Πλούγκετ, μετὰ ταῦτα λόρδος Δυνσανύ, κτλ. κτλ. Μὴ παραλείψωμεν δὲ καὶ γυναῖκά τινα, τὴν Κ. Biddy Palmer, ἣν ὁ Μάδδεν

μυστηρίου ἦτο ἐπὶ τῶν χειλέων του, καὶ ποτὲ δὲν κατιόρθωσεν νὰ μάθωσι τὰ ὀνόματα ἐκείνων οἵτινες μετέσχον τῆς συνωμοσίας, ἢ τοὐλάχιστον τὴν ἔχον ἐνθαρρύνει. Ἐν τῷ ἀφισμασμένῳ αὐτοῦ λόγῳ λέγεται ὅτι ὑπῆρχον ἄνδρες ἀνώτεροι αὐτοῦ, ἐνώπιον τῶν ὁποίων ἐκλινεν εὐσεβέστεως γόνυ κατὰ πάσαν δὲ πιθανότητα οἱ ἄνδρες οὗτοι ἦσαν ὁ λόρδος Μέαθ καὶ ὁ μαρκήσιος Οὐϊκόμβ.

Ὁ Ἰωάννης Ἐρρίκος, κόμης τοῦ Οὐ. . . λέγει ὁ Μάδδεν, ὅστις δὲν κρίνει εὐλόγον νὰ ἐνομάσῃ αὐτὸν, ἐγεννήθη τὸ 1766, ἐκλήρονόμησε τὸν τίτλον τοῦ μαρκισίου τοῦ Α. τὴν 9 Μαΐου 1813, καὶ ἀπέθανε τῷ 1819.

(α) Ὅτι ὁ Ροβέρτος Ἐμμετ παρεστάθη ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου, λέγει ἐξημέρις τις ἱρλανδική (1833), «ἡ σφραγὶς τοῦ